

Dobozi Eszter
LEVÉLTÖREDÉKEK

I.

Nem erre szerződünk
langy megszokás s évek
hadoszlopaival szemben,
nem ezért kísértett
bennünk törvénynél is
vénebb rendeléssel
a Fehéren Izzó...
nem ezért hajtottunk
tünde fények porkolábjaival
egy mindenek fölött valóan
ősi katlan méhébe
eggyé gyúródni,
nem! olcsó ladyk,
felajzott heréltek
– míg csaholnak, vinyyognak
bíborszín szukák –
elárultatni, felnégyelődni!

II.

Legalább a fák ismerősek,
a korhadttörzsek,
a kéreg repedései,
a hajnalra felizzó
levelecskék, nyútt bimbók,
ágak: finom metszetek
íves rajzai, a leheletnyi
ég – a kelő nap ártalmaival,
s a lenyugvó is – a málna,
az érett gesztenye s áfonya
színeivel...

legalább a hangok,
a párnásan susogók,
a mohapuha édességgel
csacsogók, a lágyan sajdulók,
a sejtelmes pihegők, a kéken
csendülő, a zöldesen
zördülő, a csörgetők és
csattogók, a „zengő érc”,
fémesen, pengőn – csillagaival
az éj...

legalább néhány bő fonat,
csúcsok és tornyok,
pántok, rácsok indázata,
boltozatok –
nem csak a látható,
mi belül ég,
mi belül tapintható,
az is, s mind,
ami csak illat, íz
itt földereng,
érzetek és képzetek
a tudat ködpárnáiból...

már mind-mind ismerős:
beágyazódnak időbe-térbe,
erekké ágazódva
így fut velünk tova,
mi fény volt.